

Arrest

**nr. 130 204 van 25 september 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat M.-C. WARLOP en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 oktober 2011 en heeft zich een derde keer vluchteling verklaard op 7 juli 2014.

1.2. Nadat verzoeker een schriftelijke verklaring had afgelegd, werd het dossier van verzoeker op 25 juli 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 11 augustus 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Palestijnse origine en bent u geboren in Betlehem. U kwam op 24 oktober 2011 in België aan en diende diezelfde dag een eerste asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. U verklaarde hierbij dat u een aanvraag had gedaan om ingeschreven te worden aan de universiteit van Hebron en deze plek had verlaten omwille van problemen met de studentenvereniging van Hamas, 'al-Qutlu al-Islamiya', voor wie u zich had geëngageerd. Op 18 september 2011 werden een aantal leden van deze vereniging gearresteerd. Een aantal dagen later werd u ontvoerd en ervan beschuldigd een verrader te zijn. Ook uw neef, A.(...) Z.(...) M.(...) (O.V. 6.902.583; CG 11/22876), zou zijn ontvoerd en jullie huizen werden aangevallen omdat jullie door Hamas verdacht werden van collaboratie. Op 1 oktober 2011 verliet u uw land van herkomst.

Op 8 oktober 2013 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan de door u beweerde motieven. Eenzelfde beslissing werd genomen in hoofde van uw neef. Beide beslissingen werden op 6 februari 2014 in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV).

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en vroeg op 24 maart 2014 een tweede maal asiel aan in België. Ook uw neef diende op dezelfde dag een tweede asielaanvraag in. Jullie baseerden zich opnieuw op dezelfde feiten. U legde kopies voor van vier dreigbrieven (dd. 24/09/2011; 10/10/2011; 15/12/2011; 23/02/2012). U verklaarde hierover dat u eerder slechts weet had van één dreigbrief. Nadat u er evenwel in geslaagd was om opnieuw contact te krijgen met uw familie vernam u dat er nog drie dreigbrieven waren toegekomen. Tevens legde u een kopie voor van een uitnodigingsfolder van 'Islamic Block Hebron University', een kopie van een medisch attest (dd. 23/09/2011), een kopie van uw klacht bij de politie (dd. 26/09/2011) en een kopie van een brief van uw stamhoofd (dd. 27/02/2014).

Op 16 april 2014 besliste het CGVS uw tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen. U verliet België niet en vroeg op 7 juli 2014 een derde maal asiel aan in België. U baseerde zich hierbij op dezelfde asielmotieven die u aanhaalde bij uw vorige asielaanvragen. U legde hierbij de originelen voor van enkele van de documenten die u had voorgelegd in het kader van uw tweede asielaanvraag, met name de vier dreigbrieven (dd. 24/09/2011; 10/10/2011; 15/12/2011; 23/02/2012), het medisch attest en de brief van het stamhoofd. Het origineel van de uitnodigingsfolder had u echter thuis vergeten en u verklaarde dat het onmogelijk was om het origineel van uw klacht bij de politie te verkrijgen. Naast deze documenten legde u nog twee nieuwe originele documenten voor, met name een dreigbrief (dd. 20/02/2012) en een print van een artikel van de nieuwssite 'nuba.ps.' betreffende de moord op uw vriend M.(...) I.(...) Z.(...).

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet er worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op motieven die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd. Deze beslissing en beoordeling werd inhoudelijk door de RVV bevestigd. Dient bovendien te worden gewezen op het feit dat de RVV in haar arrest van 6 februari 2014 vaststelde dat u geen verklaringen aflegde of documenten voorlegde die er op wezen dat artikel 1D van het vluchtelingenverdrag op u van toepassing was en dat u gezien uw ongeloofwaardig asielrelaas niet aantoonde dat u het slachtoffer dreigde te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing die in uw hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de vreemdelingenwet uitmaakte.

U hebt tegen deze beslissing en beoordeling geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u géén beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Het gros van de documenten die u voorlegt in het kader van uw huidige asielaanvraag, met name de vier dreigbrieven (dd. 24/09/2011; 10/10/2011; 15/12/2011; 23/02/2012), het medisch attest (dd. 23/09/2011) en de brief van het stamhoofd (dd. 27/02/2014), betreffen de, volgens uw verklaringen, originelen van documenten die u reeds voorlegde in het kader van uw vorige asielaanvraag. Deze tweede asielaanvraag werd evenwel niet in overweging genomen door het CGVS. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Met betrekking tot deze documenten oordeelde het CGVS dat ze betrekking hadden op gebeurtenissen die volledig voortvloeiden uit het, zowel door het CGVS als door de RVV fundamenteel ongeloofwaardig bevonden asielrelaas dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag had uiteengezet. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw tweede aanvraag nieuwe documenten neerlegde en daarbij verklaringen aflegde die volledig in het verlengde lagen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond werd beschouwd, wijzigde niets aan de beoordeling van uw eerste asielaanvraag en was op zich niet van die aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Wat betreft deze dreigbrieven werd er verder opgemerkt dat ze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnden aangezien u nooit melding had gemaakt van deze dreigbrieven. Uw verklaring voor deze omissie kon bovendien niet overtuigen.

Voorts stelde het CGVS vast dat u al deze documenten reeds veel eerder had kunnen voorleggen. Uw verklaringen voor het laatsttijdig voorleggen van deze documenten werd weinig geloofwaardig geacht en kon allerminst overtuigen.

De dreigbrieven betroffen verder documenten waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Om enige bewijswaarde te kunnen hechten aan documenten diende het voorleggen ervan daarenboven gepaard te gaan met coherente en geloofwaardige verklaringen. Dit was, zoals eerder vermeld, in uw geval allerminst het geval. Bijgevolg werd de bewijswaarde van deze documenten, los van het feit dat het enkel kopies betroffen, nihil geacht.

Wat betreft het medisch attest werd er vastgesteld dat het enkel stelde dat u kneuzingen had op uw ledematen. Niets meer en niets minder. Dit document was dan ook niet van die aard dat het uw, ongeloofwaardige, asielrelaas kon ondersteunen, laat staan bewijzen.

Met betrekking tot de verklaring van uw stamhoofd werd er vastgesteld dat deze gebaseerd waren op uw eigen, ongeloofwaardig bevonden, verklaringen en bijgevolg evenmin enige bewijswaarde bezat.

Het feit dat u bij uw huidige asielaanvraag originele versies van deze documenten voorlegt wijzigt niets aan bovenstaande vaststellingen. Bijgevolg kunnen deze documenten niet beschouwd worden als nieuwe elementen die de kans minstens aanzienlijk vergroten dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming.

De dreigbrief (dd. 20/02/2012) die u voorlegt bij uw huidige asielaanvraag kan evenmin beschouwd worden als dergelijk element. Opnieuw betreft het hier immers een document dat volledig in het verlengde ligt van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond kan worden beschouwd en betrekking heeft op compleet ongeloofwaardig bevonden gebeurtenissen. Eens te meer moet er bovendien worden opgemerkt dat u deze dreigbrief reeds veel eerder had kunnen voorleggen en dat u nooit eerder enige melding had gemaakt van deze dreigbrief. Het betreft hier daarenboven opnieuw louter een handgeschreven briefje waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden aangetoond.

Wat betreft het internetartikel over de moord op M.(...) Z.(...) moet er worden vastgesteld dat het geen enkel verband legt met uw persoon. U slaagt zelf evenmin om een verband te leggen tussen uw persoonlijke situatie en het internetartikel. U claimt dat M.(...) een vriend was van u en dat jullie samen op de universiteit zaten. U stelt verder dat hij exact hetzelfde probleem als u had en dat hij eveneens vervolgd werd door de groepering 'al-Qutlu al-Islamiya'. Uit de vertaling blijkt allereerst evenwel dat er geen enkele datum wordt aangegeven, dat er in het artikel met geen woord wordt gesproken over deze groepering en dat er nergens wordt vermeld dat M.(...) een student was aan welke universiteit dan ook. Gevraagd hoe u wist dat M.(...) ook bedreigd werd antwoordt u hoogst vagelijk en weinig overtuigend dat de vaststelling dat hij vermoord werd toch voldoende bewijs is voor deze claim. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd wat u hiermee bedoeld blijkt dat u zich louter baseert op persoonlijke hypothesen (verklaring meervoudige aanvraag 25/07/2014 punt 17). Bijgevolg kan dit internetartikel evenmin beschouwd worden als een element dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat er in de Westelijke Jordaanoever geen sprake is

van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlische strijdkrachten. Echter, de door de Israëlische strijdkrachten uitgevoerde zoekacties en arrestaties lokken vaak een gewelddadige reactie langs Palestijnse zijde uit en leiden soms tot dodelijke confrontaties met de Israëlische ordetroepen. Desalniettemin blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. In de Westelijke Jordaanoever komen voorts regelmatig manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid gericht tegen Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit, of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël. Deze betogingen worden vaak met geweld de kop ingedrukt. Incidenten komen verder hoofdzakelijk voor wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd wordt door de Israëlische troepen. Het aantal burgerslachtoffers hierbij blijft evenwel gering. De veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever werd in juli 2014 grotendeels beïnvloed door de plotse uitbarsting van geweld tussen Israël en Hamas in de Gazastrook. Sinds de Israëlische operatie "Bewakers van onze Broers" (juni 2014) in de Westelijke Jordaanoever en gedurende de operatie "Beschermd Rand" in de Gazastrook (juli 2014) vonden, verspreid over alle steden in de Westbank, meerdere manifestaties plaats. Daar waar sommige van deze betogingen vreedzaam verlopen zijn, resulteerden andere manifestaties in gewelddadige confrontaties met de Israëlische veiligheidstroepen. Hierbij vielen burgerslachtoffers te betreuren.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggestuurd, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 (A) 2 van het Verdrag van Genève, de artikelen 48/3, § 2 en § 4, e), 48/5, § 2, 48/5, § 3, 48/6, 48/7, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel, stelt verzoeker niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing. Onder verwijzing naar rechtsleer, rechtspraak en het standpunt van UNHCR laat verzoeker gelden dat de bewijslast in asielzaken vrij is, dat de asielzoeker het voordeel van de twijfel dient te worden verleend indien zijn relaas in zijn geheel genomen coherent en plausibel overkomt en dat de door hem thans voorgelegde originele documenten in overweging moeten worden genomen. Verzoeker verduidelijkt dat hij in het kader van zijn overige asielaanvragen immers negatieve beslissingen heeft gekregen omdat zijn documenten kopieën waren.

Verzoeker vervolgt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn nood aan 'effectieve' bescherming op geen enkel moment heeft onderzocht. Hij herhaalt dat hij door Hamas werd verdacht van collaboratie, dat hij om die reden door hen werd bedreigd en dat de Palestijnse autoriteiten hem niet kunnen beschermen. Verzoeker meent dan ook dat hij als vluchteling dient te worden erkend.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, verwijst verzoeker naar de zinsnede in de bestreden beslissing *“De veiligheidssituatie in de West Bank werd in juli 2014 grotendeels beïnvloed door de plotse uitbarsting van geweld tussen Israël en Hamas in de Gazastrook...”*, waaruit hij besluit dat niet kan gesteld worden dat er in zijn hoofde geen enkel risico bestaat. Verzoeker poneert dat hij verschillende redenen heeft om een onmenselijke behandeling te vrezen en dat het duidelijk is dat hij in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar de Westelijke Jordaanoever.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De in het eerste middel aangevoerde schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen mist dan ook juridische grondslag.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag (CG nr. 1123774Y), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5.1. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet. In 's Raads arrest nr. 118 528 van 6 februari 2014 werd inzake verzoekers eerste asielaanvraag geoordeeld als volgt:

“(…) 2.5. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker een originele identiteitskaart, een origineel geboortecertificaat en een origineel middelbare schooldiploma heeft neergelegd en dat aan zijn identiteit en afkomst uit de Westelijke Jordaanoever niet wordt getwijfeld.

Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat “Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”.

Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag bepaalt: “Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”. In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantooit aan de hand van documenten en ook niet beweert dat hij de bescherming en de bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, in het bijzonder de UNRWA geniet. Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag is derhalve niet van toepassing zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op correcte wijze de asielaanvraag van verzoeker heeft onderzocht op grond van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève (cf HvJ C-31/09, Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 2010, <http://curia.europa.eu>).

(…)

2.8. Na lezing van het administratief dossier is de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat verzoekers vluchtrelaas in zijn geheel ongeloofwaardig overkomt, temeer daar hij geen enkel begin van bewijs bijbrengt van de door hem aangehaalde feiten.

2.8.1. Zo acht de Raad het vooreerst onaanvaardbaar dat verzoeker tijdens zijn gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelfs niet kon verduidelijken door wie – de Palestijnse Autoriteit dan wel de Israëliëse Autoriteiten – de arrestatie van leden van de islamitische studentenbeweging te Hebron omstreeks 18 september 2011 zou zijn uitgevoerd (administratief dossier, stuk 6, p. 10). Nochtans verklaarde verzoeker dat hij voorzichtig bleef nadat hij over de arrestatie hoorde, hetgeen erop wijst dat hij vreesde mogelijks zelf ook in de problemen te kunnen komen omwille van zijn betrokkenheid bij de studentenbeweging (administratief dossier, stuk 6, p. 8). Er kan dan ook in alle redelijkheid worden aangenomen dat verzoeker zich bij andere studenten/leden grondig zou hebben geïnformeerd omtrent deze arrestaties en dat hij derhalve minstens zou kunnen toelichten hoeveel studenten werden gearresteerd en wie deze arrestaties heeft uitgevoerd. Dit feit staat centraal in verzoekers rechtstreekse vluchtaanleiding zodat dan ook redelijkerwijs van hem kan worden verwacht dat hij hierover duidelijke informatie kan verschaffen. Het verweer in het verzoekschrift dat het op zich weinig uitmaakt wie er precies achter de arrestaties zat en het daarentegen van belang is dat hij ten gevolge van de arrestaties problemen ondervond met Hamas, die van oordeel was dat hij de gearresteerden had verklikt, is dan ook niet ernstig en vermag niet bovenstaande overwegingen in een ander daglicht te plaatsen. Dit klemt des te meer daar ook verzoekers beweerdde problemen met Hamas ongeloofwaardig moeten worden geacht, zoals blijkt uit wat volgt.

Gelet op verzoekers verregaande onwetendheid met betrekking tot het incident dat de aanleiding zou zijn geweest voor verdachtmakingen van collaboratie aan zijn adres en de vaststelling dat hij hieromtrent evenmin enig begin van bewijs bijbrengt, slaagt hij er geenszins in te overtuigen dat er omstreeks 18 september 2011 daadwerkelijk sprake zou zijn geweest van een arrestatie van leden van de islamitische studentenbeweging te Hebron. Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift verwijst naar twee internetartikelen, op grond waarvan volgens hem de door hem aangehaalde feiten aannemelijk kunnen worden gemaakt daar uit deze artikelen blijkt dat er in de bewuste periode (en ook nu nog) studenten met banden met Hamas werden (worden) gearresteerd op de universiteit van

Hebron, kan de Raad slechts vaststellen dat nergens in de door verzoeker aangehaalde artikelen een incident omstreeks 18 september 2011 wordt vermeldt. Verzoeker slaagt er dan ook nog steeds niet in hoger genoemde arrestatie aan te tonen, hetzij met een artikel uit de nationale pers, hetzij met een artikel uit internationale berichtgeving, hetgeen ten zeerste mag verbazen gelet op de nauwgezetheid waarmee mensenrechtenschendingen op de Westelijke Jordaanoever worden opgevolgd, zoals reeds in de bestreden beslissing wordt gesteld.

2.8.2. Voorts kunnen ernstige discrepanties worden vastgesteld tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen alsook tussen zijn verklaringen en deze van zijn neef omtrent het tijdstip waarop zij voor het eerst werden benaderd door Hamas teneinde zich aan te sluiten bij de organisatie, hetgeen andermaal afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden vluchtmotieven. Zo verklaarde verzoeker op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij sinds 1 augustus 2011 actief was binnen de islamitische studentenbeweging (administratief dossier, stuk 6, p. 7-8), terwijl hij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken liet optekenen dat hij en zijn neef op 25 augustus 2011 op een receptie voor nieuwe studenten georganiseerd door Hamas werden benaderd door een aantal partijleden, die hen probeerden te overtuigen zich bij de beweging aan te sluiten, hetgeen zij weigerden (administratief dossier, stuk 9, vragenlijst CGVS, p. 3). Ook uit de verklaringen van verzoekers neef blijkt dat zij op een feest voor nieuwe studenten door Hamas werden benaderd teneinde zich aan te sluiten bij de organisatie (“(...) Op een dag waren we bij de organisatie van Hamas. Tijdens het feest kwamen er mensen naar ons. Ze begonnen met ons kennis te maken en vragen te stellen over onze ambities. Ze boden hun steun aan, en ze zeiden dat ze oudere studenten waren en dat ze de alles kenden op de unief. We waren er samen met mijn familielid. Ze vroegen of we een kop koffie kwamen drinken. Ze veranderen een beetje van thema. Ze begonnen over politiek. Ze zeiden dat ze het aantal studenten behorende tot Hamas wilden verhogen. We hoorden dat ze spraken over het feit of andere jongeren konden ontkomen, of zij een oproeping hadden gekregen of niet. We waren verbaasd getuige te zijn van deze gesprekken. We wisten niet waar het over ging. Voor ons was dat niet duidelijk, waar ze het over hadden. We waren bang en zeiden dat we zouden vertrekken. We hebben die mensen achter gelaten en zijn vertrokken.” (gehoor CGVS neef, p. 8)). Op geen enkel ogenblik maakte verzoekers neef gewag van het feit dat verzoeker reeds sinds augustus actief was binnen de islamitische studentenbeweging, zelfs niet wanneer hem gevraagd werd waarom hij – gezien de positie van deze organisatie op de Westelijke Jordaanoever – naar een feest van Hamas ging (gehoor CGVS neef p. 9). Evenmin maakte hij melding van het feit dat verzoeker, als lid van het organisatiecomité waarvan hij ook een badge droeg, tijdens het hele feest mensen zou hebben geholpen (administratief dossier, stuk 6, p. 8). Nochtans verklaarde verzoeker dat zijn neef op de hoogte was van het feit dat hij zich had geëngageerd voor de studentenbeweging (administratief dossier, stuk 6, p. 10).

Ook over de inhoud van het gesprek dat hij heeft gevoerd/opgevangen tijdens/na het feestje voor nieuwe studenten zijn verzoekers opeenvolgende verklaringen allesbehalve coherent. Zo verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij en zijn neef de dag na het feestje voor nieuwe studenten dezelfde personen terug zagen die hen tijdens het feestje hadden aangesproken. Ze stonden in hun nabijheid en deze personen spraken in raadsels maar verzoeker en zijn neef begrepen dat het ze het over een operatie tegen Israël hadden. Een van hen begreep dat verzoeker en zijn neef hen verstonden. Hij waarschuwde hen dat ze niets mochten zeggen over wat ze gehoord hadden. Twee of drie dagen later was de operatie algemeen bekend en beschuldigden de Hamasleden hen ervan de informatie bekend te hebben gemaakt. Een dag later zouden verzoeker en zijn neef zijn ontvoerd (administratief dossier, stuk 9, vragenlijst CGVS, p. 3). Deze verklaringen vallen geenszins te rijmen met de beweringen van verzoekers neef in dit verband, die voor de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat zij tijdens het feestje voor nieuwe studenten georganiseerd door Hamas door een lid van de studentenorganisatie zouden zijn aangesproken over een op til zijnde operatie tegen Israël, waarover zij met niemand mochten praten (gehoor CGVS neef, p. 11) en die in strijd hiermee voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij en zijn neef op de achtergrond een gesprek hoorden in een soort codetaal en dat er werd gesproken over oproepingen, waarop zij bang werden en zijn vertrokken (gehoor CGVS neef, p. 8 en p. 10). Verzoeker zelf beweerde tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal dan weer dat hij de dag van het feestje persoonlijk werd aangesproken met de vraag “wat er gebeurd met de groep jongeren, of ze het gaan doen of niet”, waarna hij en zijn neef vertrokken en zijn neef hem vroeg waarover hij sprak (administratief dossier, stuk 6, p. 8).

2.8.3. Daarnaast zijn de ook de verklaringen van verzoeker en zijn neef in verband met de door hen vooropgestelde ontvoering weinig consistent. Zo verklaarde verzoeker dat hij de dag van zijn ontvoering de hele dag op de universiteit was en dat hij werd ontvoerd toen hij stond te wachten op de minibussen die naar zijn dorp reden (administratief dossier, stuk 6, p. 8). Verzoekers neef beweerde daarentegen dat hij ontvoerd werd toen hij het huis van verzoeker verliet: “Een paar dagen laten zat ik met mijn neef samen in zijn huis. We dachten hardop over hoe onze studie aan te pakken. Het was iets nieuws om

aan de unief te studeren. Toen ik op weg was naar huis, ik zag een auto, er springen drie mannen uit, ze hebben een zak met stof over mijn hoofd gedaan, mijn handen geboeid en mij in de auto geduwd. (gehoor CGVS neef, p. 8).

Voorts leggen verzoeker en zijn neef inconsistente verklaringen af over de plaats waar zij werden vastgehouden. Verzoeker meent dat het loutere feit dat hij spreekt over drie muren zonder dak op een plaats waar olijfbomen staan en zijn neef over een kleine kamer op een afgelegen plaats in een landbouwgebied geen afdoende verschil is om te besluiten dat hun verklaringen niet geloofwaardig zouden zijn. Uit de verklaringen van verzoekers neef blijkt evenwel duidelijk en ontegensprekelijk dat hij naar een woning werd gebracht, naar een kleine kamer waar nadien ook verzoeker naartoe zou zijn gebracht (gehoor CGVS neef, p. 8). Aan verzoeker gevraagd waar hij werd vastgehouden, buiten of in een gebouw, verklaarde hij daarentegen "Buiten onder de bomen. Er was een plek die uit twee muren bestond." Pas nadat hij werd geconfronteerd met de bewering van zijn neef dat zij in een kamer werden vastgehouden, paste verzoeker zijn verklaringen aan en stelde hij "Het was een vorm van een kamer, geen kamer. Het was een lege grond. Drie muren die werden gebouwd, die werden bedekt met boomstammen" (administratief dossier, stuk 6, p. 10-11), hetgeen evenwel nog steeds niet te rijmen valt met de stelling van zijn neef naar een kleine kamer in een woning te zijn gebracht. De verklaringen van verzoekers neef in dit verband zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar en de strijdigheid met verzoekers verklaringen is dermate flagrant dat niet kan worden ingezien op welke manier bijkomende vraagstelling aan verzoekers neef, zoals wordt opgeworpen in het verzoekschrift, ertoe zou kunnen leiden dat zijn verklaringen en deze van zijn neef alsnog verenigbaar zouden kunnen schijnen.

2.8.4. Tot slot wordt verzoekers geloofwaardigheid verder onderuit gehaald door de vaststelling dat hij heeft nagelaten ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken melding te maken van het feit dat zijn huis werd beschoten. Verzoeker meent dat het loutere feit dat dit element niet werd behandeld tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet toelaat te besluiten dat zijn relaas niet geloofwaardig is en hij wijst er in dit verband op dat de tijd die hij krijgt op de Dienst Vreemdelingenzaken te beperkt is om het relaas gedetailleerd uit de doeken te doen en om alle gebeurtenissen te behandelen, hetgeen hem niet ten kwade kan worden geduid.

Opnieuw overtuigt verzoeker geenszins. Dat asielzoekers bij de Dienst Vreemdelingenzaken slechts een beperkte tijd krijgen om hun verhaal te vertellen, kan niet worden aanvaard als afdoende reden voor het niet vermelden van het feit dat zijn huis zou zijn beschoten. Immers, niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoering of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn relaas bij aanvang van de asielprocedure spontaan zou vermelden zo dit op enige waarheid zou berusten. De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad wijst erop dat niets verzoeker ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien hij zich niet akkoord kon verklaren met de manier waarop hij werd gehoord. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen en dat hij de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht en correct zijn. Hij verklaarde hierbij dat het verslag hem werd voorgelezen in het Arabisch, dat hij niets meer aan zijn verklaringen wenste toe te voegen en dat hij geen bijkomende opmerkingen had (administratief dossier, stuk 9, vragenlijst CGVS, p. 3). Ook bij aanvang van het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maakte hij geen gewag van het feit dat hij belangrijke feiten niet heeft kunnen vertellen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij verklaarde in dit verband dat hij alles heeft verteld maar dat hij de kans niet kreeg om details te zeggen (administratief dossier, stuk 6, p. 2). De beschieting van zijn ouderlijk huis kan echter bezwaarlijk als een detail worden beschouwd. Verzoeker geeft aldus geen aanvaardbare verklaring voor het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van een dermate belangrijke element in zijn relaas zodat deze omissie zijn algehele geloofwaardigheid verder op de helling zet.

Verzoeker geeft overigens in voorliggend verzoekschrift geen valabele verklaring voor het ontbreken van enig begin van bewijs van de aangifte die hij bij de autoriteiten zou hebben gedaan naar aanleiding van de beschieting van zijn ouderlijk huis. Nochtans blijkt uit de neerlegging van het inschrijvingsbewijs aan de universiteit en de studentenkaart dat hij in de mogelijkheid verkeert om bijkomende stavingstukken te bekomen.

2.8.5. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten op generlei wijze betwist zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

Het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde bewijs van inschrijving aan de universiteit van Hebron en de studentenkaart zijn evenmin van dien aard dat ze de appreciatie van verzoekers asielaanvraag in positieve zin kan ombuigen. Het mag verbazen dat verzoeker thans in staat blijkt te zijn deze documenten bij te brengen. Tijdens zijn gehoor verklaarde hij immers dat hij niet officieel was ingeschreven op de universiteit doch hij enkel een aanvraag had gedaan en dat het bewijs van deze aanvraag verloren is gegaan bij de diefstal van de koffers (administratief dossier, stuk 6, p. 9). Het inschrijvingsbewijs werd bovendien vreemd genoeg afgestempeld op 3 november 2013. Hoe dan ook kunnen deze stukken hoogstens aantonen dat verzoeker ingeschreven was aan de universiteit van Hebron doch vormt deze niet het minste bewijs van de door verzoeker voorgehouden problemen met Hamas.

2.8.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.9. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door hem opgediste relaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu de Westelijke Jordaanoever, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in de Westelijke Jordaanoever actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit deze informatie blijkt immers dat het conflict in de Westelijke Jordaanoever niet kan bestempeld worden als een internationaal of binnenlands gewapend conflict, er geen sprake is van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze groeperingen, de Palestijnse autoriteit en de Israëlische strijdkrachten, het geweld eerder gelokaliseerd is en de impact ervan op het leven van de gewone burger eerder beperkt is, en incidenten waarbij burgerslachtoffers vallen hoofdzakelijk voorkomen bij manifestaties waarbij het ongenoegen omtrent de kolonisatie en de Muur wordt geuit, wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd of wanneer men te dicht bij de Muur komt waardoor men als bedreigend wordt beschouwd door de Israëlische troepen. Verzoeker betwist deze beoordeling niet, noch brengt hij informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. (...)"

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

2.5.2. In het kader van zijn tweede asielaanvraag bracht verzoeker volgende documenten bij: fotokopies van vier dreigbrieven (dd. 24/09/2011, 10/10/2011, 15/12/2011 en 23/02/2012), een fotokopie van een

uitnodigingsfolder van 'Islamic Block Hebron University', een fotokopie van een medisch attest (dd. 23/09/2011), een fotokopie van zijn klacht bij de politie (dd. 26/09/2011) en een fotokopie van een brief van zijn stamhoofd (dd. 27/02/2014). Verzoekers tweede asielaanvraag werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in overweging genomen. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Ter ondersteuning van zijn derde asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten voor: de originelen van enkele van de documenten die hij had voorgelegd in het kader van zijn tweede asielaanvraag, met name de vier dreigbrieven (dd. 24/09/2011, 10/10/2011, 15/12/2011 en 23/02/2012), het medisch attest en de brief van het stamhoofd. Het origineel van de uitnodigingsfolder had hij naar eigen zeggen thuis vergeten en hij verklaarde voorts dat het onmogelijk was om het origineel van zijn klacht bij de politie te verkrijgen. Naast deze documenten legt verzoeker nog twee nieuwe originele documenten voor, met name een dreigbrief (dd. 20/02/2012) en een print van een artikel van de nieuwssite 'nuba.ps.' betreffende de moord op zijn vriend M.(...) I.(...) Z.(...).

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.5.3. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing vermogen verzoekers verklaringen en de door hem in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette vluchtmotieven: *"(...) Het gros van de documenten die u voorlegt in het kader van uw huidige asielaanvraag, met name de vier dreigbrieven (dd. 24/09/2011; 10/10/2011; 15/12/2011; 23/02/2012), het medisch attest (dd. 23/09/2011) en de brief van het stamhoofd (dd. 27/02/2014), betreffen de, volgens uw verklaringen, originelen van documenten die u reeds voorlegde in het kader van uw vorige asielaanvraag. Deze tweede asielaanvraag werd evenwel niet in overweging genomen door het CGVS. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.*

Met betrekking tot deze documenten oordeelde het CGVS dat ze betrekking hadden op gebeurtenissen die volledig voortvloeiden uit het, zowel door het CGVS als door de RVV fundamenteel ongeloofwaardig bevonden asielrelaas dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag had uiteengezet. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw tweede aanvraag nieuwe documenten neerlegde en daarbij verklaringen aflegde die volledig in het verlengde lagen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond werd beschouwd, wijzigde niets aan de beoordeling van uw eerste asielaanvraag en was op zich niet van die aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Wat betreft deze dreigbrieven werd er verder opgemerkt dat ze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnden aangezien u nooit melding had gemaakt van deze dreigbrieven. Uw verklaring voor deze omissie kon bovendien niet overtuigen.

Voorts stelde het CGVS vast dat u al deze documenten reeds veel eerder had kunnen voorleggen. Uw verklaringen voor het laatsttijdig voorleggen van deze documenten werd weinig geloofwaardig geacht en kon allerminst overtuigen.

De dreigbrieven betroffen verder documenten waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Om enige bewijswaarde te kunnen hechten aan documenten diende het voorleggen ervan daarenboven gepaard te gaan met coherente en geloofwaardige verklaringen. Dit was, zoals eerder vermeld, in uw geval allerminst het geval. Bijgevolg werd de bewijswaarde van deze documenten, los van het feit dat het enkel kopies betroffen, nihil geacht.

Wat betreft het medisch attest werd er vastgesteld dat het enkel stelde dat u kneuzingen had op uw ledematen. Niets meer en niets minder. Dit document was dan ook niet van die aard dat het uw, ongeloofwaardige, asielrelaas kon ondersteunen, laat staan bewijzen.

Met betrekking tot de verklaring van uw stamhoofd werd er vastgesteld dat deze gebaseerd waren op uw eigen, ongeloofwaardig bevonden, verklaringen en bijgevolg evenmin enige bewijswaarde bezat.

Het feit dat u bij uw huidige asielaanvraag originele versies van deze documenten voorlegt wijzigt niets aan bovenstaande vaststellingen. Bijgevolg kunnen deze documenten niet beschouwd worden als nieuwe elementen die de kans minstens aanzienlijk vergroten dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming.

De dreigbrief (dd. 20/02/2012) die u voorlegt bij uw huidige asielaanvraag kan evenmin beschouwd worden als dergelijk element. Opnieuw betreft het hier immers een document dat volledig in het verlengde ligt van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond kan worden beschouwd en betrekking heeft op compleet ongeloofwaardig bevonden gebeurtenissen. Eens te meer moet er bovendien worden opgemerkt dat u deze dreigbrief reeds veel eerder had kunnen voorleggen en dat u nooit eerder enige melding had gemaakt van deze dreigbrief. Het betreft hier daarenboven opnieuw louter een handgeschreven briefje waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden aangetoond.

Wat betreft het internetartikel over de moord op M.(...) Z.(...) moet er worden vastgesteld dat het geen enkel verband legt met uw persoon. U slaagt zelf evenmin om een verband te leggen tussen uw persoonlijke situatie en het internetartikel. U claimt dat M.(...) een vriend was van u en dat jullie samen op de universiteit zaten. U stelt verder dat hij exact hetzelfde probleem als u had en dat hij eveneens vervolgd werd door de groepering 'al-Qutlu al-Islamiya'. Uit de vertaling blijkt allereerst evenwel dat er geen enkele datum wordt aangegeven, dat er in het artikel met geen woord wordt gesproken over deze groepering en dat er nergens wordt vermeld dat M.(...) een student was aan welke universiteit dan ook. Gevraagd hoe u wist dat M.(...) ook bedreigd werd antwoordt u hoogst vagelijk en weinig overtuigend dat de vaststelling dat hij vermoord werd toch voldoende bewijs is voor deze claim. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd wat u hiermee bedoeld blijkt dat u zich louter baseert op persoonlijke hypothesen (verklaring meervoudige aanvraag 25/07/2014 punt 17). Bijgevolg kan dit internetartikel evenmin beschouwd worden als een element dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. (...)"

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om deze motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Met de stelling dat de bewijslast in asielzaken vrij is, de verwijzing naar rechtsleer en rechtspraak in dit verband en de argumentatie dat de door hem thans voorgelegde originele documenten in overweging moeten worden genomen omdat hij in het kader van zijn overige asielaanvragen negatieve beslissingen heeft gekregen omdat zijn documenten kopieën waren, slaagt verzoeker er immers allerminst in hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Wat betreft de uiteenzetting in het verzoekschrift omtrent het voordeel van de twijfel, benadrukt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, hetgeen – gelet op de vastgestelde

ongeloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven – niet het geval is gebleken. Vermits aan het asielrelaas en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, kan hij zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker nogmaals zijn asielmotieven herhaalt en stelt dat hij niet kan rekenen op bescherming van de Palestijnse autoriteiten, slaagt hij er andermaal niet in te overtuigen. Er kan immers niet worden ingezien om welke reden een herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven, zonder objectieve bewijzen zoals blijkt uit wat voorafgaat, in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn.

Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in de Westelijke Jordanoever actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit deze informatie blijkt immers dat het conflict in de Westelijke Jordanoever niet beantwoord aan het begrip willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Er is geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze groeperingen, de Palestijnse autoriteit en de Israëlische strijdkrachten. Incidenten waarbij burgerslachtoffers vallen komen voor naar aanleiding van de door de Israëlische strijdkrachten uitgevoerde zoekacties en arrestaties, die vaak een gewelddadige reactie langs Palestijnse zijde uitlokken en soms leiden tot dodelijke confrontaties met de Israëlische ordetroepen, bij manifestaties waarbij het ongenoegen omtrent de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid tegen de Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël, wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd of wanneer men te dicht bij de Muur komt waardoor men als bedreigend wordt beschouwd door de Israëlische troepen. Daarnaast blijkt uit deze informatie dat de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordanoever in juli 2014 grotendeels werd beïnvloed door de plotse uitbarsting van geweld tussen Israël en Hamas in de Gazastrook. Sinds de Israëlische operatie “Bewakers van onze Broers” (juni 2014) in de Westelijke Jordanoever en gedurende de operatie “Beschermde Rand” in de Gazastrook (juli 2014) vonden, verspreid over alles steden in de Westbank, meerdere manifestaties plaats. Daar waar sommige van deze betogingen vreedzaam verlopen zijn, resulteerden andere manifestaties in gewelddadige confrontaties met de Israëlische veiligheidstroepen, waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen. De commissaris-generaal besluit evenwel dat dat er in de Westelijke Jordanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker laat gelden dat niet kan gesteld worden dat er in zijn hoofde geen enkel risico bestaat, dat hij verschillende redenen heeft om een onmenselijke behandeling te vrezen en dat het duidelijk is dat hij in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar de Westelijke Jordanoever, doch hij brengt hiermee geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Uit het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat de bezetting in de Westelijke Jordanoever het leven van vele Palestijnen domineert, dat er nog spanningen zijn in de Westelijke Jordanoever, dat er incidenten plaatsvinden waarbij Palestijnse burgers het leven laten en dat geweld en onzekerheid het dagelijkse leven kenmerken, doch deze feiten veranderen niets aan de vaststelling dat het conflict in de Westelijke Jordanoever actueel niet de vereiste intensiteit bereikt om gecatalogeerd te worden als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad wijst er in dit verband op dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* de Westelijke Jordanoever, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in vornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, met inbegrip van verzoekers verklaringen en de door hem bijgebrachte nieuwe elementen, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn derde asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng september tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS